

FESTIVITAT DE SANT JOSEP
Homilia del P. Josep M. soler, abat de Montserrat
19 de març de 2009
Mt 1, 16.18-21.24

Per fer-nos entendre l'experiència de *fe* i d'*esperança* de sant Josep, l'Església recorre a la d'Abraham, tal com l'exposa sant Pau a la carta als cristians de Roma, en el fragment que hem llegit. Per això, estimats germans i germanes, en aquest any dedicat a l'Apòstol, us proposo d'aprofundir una mica la figura de sant Josep, home bo, creient i fidel a Déu, a partir del text paulí que ens ha proclamat la litúrgia.

És per la seva *fe* i per la seva disponibilitat total al voler de Déu que Abraham mereix de rebre, com a *pare*, el fruit de la promesa que Déu li havia fet que és la de tenir un fill: Isaac. I és per la *fe* i la promptitud a fer realitat el voler diví que Josep rep Jesús com a fill a tots els efectes legals i de responsabilitat familiar. Tot és obra de la gràcia, d'un do gratuït i amorós. Efectivament, és Déu qui ha pres la iniciativa de la promesa a Abraham i de la promesa a Josep. I tots dos hi responen obeint la paraula que els ha estat adreçada.

Tots dos, Abraham i Josep, reben el fill després d'haver cregut, d'haver acceptat existencialment el Déu que va crear el món del *no-res*, i d'haver esperat *contra tota esperança*, contra tota evidència, perquè les realitats humanes feien preveure tot el contrari d'allò que la Paraula de Déu havia promès. Amb la *fe* que nodria la seva esperança, es van fer instruments dòcils a Déu per contribuir a realitzar el pla de salvació. Abraham com a *pare d'una multitud de pobles* que units per la *fe* formaran el poble de l'Aliança; i Josep com a espòs de Maria la mare de Jesús, l'un i l'altra –Maria i Josep– educadors, per designi diví, de la personalitat humana d'aquell que és la *imatge del Déu invisible* (Col 1, 15) i salvador de tot el gènere humà.

Tant a Abraham com Josep, la *fe*, l'obediència i l'*esperança*, viscudes per amor, els van ser tingudes *en compte* per fer-los justos, per fer-los sants. Concretament avui ho celebrem de sant Josep.

Sant Pau parla d'Abraham, i la litúrgia ho aplica a sant Josep, però es per referir-se a la *fe* dels cristians. El sant espòs de Maria ens és model d'obertura per amor al do de Déu. Però, com ell –i com Abraham– només podrem obrir-nos al do gratuït de Déu per la *fe*. Una *fe* que té per objecte no tant un cert nombre de veritats que cal admetre, sinó la Veritat personal de Déu, de la qual aquestes veritats prenen el seu valor. Per això la *fe* agafa tota la persona, en tant que és una resposta personal a la iniciativa de Déu. El creient reconeix aquesta iniciativa en la Paraula i en les intervencions salvadores de Déu; particularment en les dues fonamentals que, tal com recorda sant Pau, són la creació del món del *no-res* i la resurrecció de Jesucrist d'entre *els morts*.

Acceptar l'Evangeli sense condicions no és fàcil, com no ho va ser per sant Pau, ni –ja als inicis de la Bona Nova– per sant Josep. Perquè la *fe* s'ha de fer cada dia dinamisme espiritual; progrés en el diàleg amorós amb Déu i en el coneixement del seu disseny de salvació. Però, també, s'ha de fer fidelitat i esperança, particularment en les proves i en les dificultats de la vida, en moments d'incertesa i de crisi com l'actual. Una fidelitat i una esperança que es fan treball per contribuir a resoldre les dificultats. Així es va adquirint la saviesa que prové de la *fe*. Veient el que l'evangeli ens diu de sant Josep, ens adonem que de manera semblant al que uns segles abans d'ell va viure Abraham i al que relativament poc després d'ell viurà sant Pau, la *fe* agafa tot l'ésser. Suposa l'adhesió de la intel·ligència, una confiança absoluta per recolzar-se en el Déu viu i veritable, i l'obediència prompta per amor. És aquesta *fe*, tal com deia sant Pau, que fa justos els creients, no la mera pràctica d'unes obres. És

aquesta la fe que esdevé activa per l'amor i que s'expandeix en fruits de justícia i de solidaritat. I és, encara, aquesta la fe que ens porta a aprofundir el misteri de Déu.

L'exemple de sant Josep vist, tal com ens proposa la litúrgia d'avui, des de la perspectiva de la carta de sant Pau als romans, ens fa comprendre que per la fe, per l'acceptació i l'obediència a l'Evangeli, poden obtenir la gràcia que ve de Jesucrist (cf. Rm 3, 24) i així avançar des de la realitat concreta i limitada que vivim, a causa de la nostra condició de d'homes i dones pecadors, cap a la nostra plenitud que és ser imatge de Jesucrist (cf. Rm 8, 29). I això és fruit de l'amor de Déu que ens coneix des de sempre i ens ha volgut cridar a participar de la glòria del seu Fill. Ho va voler per a sant Josep i ell li va correspondre amb tota generositat. I ho vol, també, per a nosaltres; per això ens dóna l'eucaristia que té la força per transformar la nostra realitat i fer-nos més semblants al Crist.

